

SCHÄFFER ANETT

Azóta

A szüleim azt hiszik, hogy amit nem hallok, azt nem is tudom. Azt hiszik, hogy nem látom a sajnálkozó pillantásaikat, nem látom a pillanatokat, mikor azt kívánják, bár ott sem lennék. De látom. Egyik pillanatról a másikra süketültem meg, mint ahogyan az amerikai filmekben változtatják széppé a csúnya gimislányokat. Én nem lettem szép, csak süket, pardon, siket. Nem mintha jobban hangzana, úgysem hallom, csak a fejemben üvöltöm mindig ezt a szót, egymás után, de ezzel nem érek el semmit. Csak azt, hogy már a gondolataim is értelmetlenné válnak, nemcsak a beszédem. Azt hihetnék, hogy ugyanúgy beszélek, mint előtte, de nem, nem hallom magam, csak gépiesen mozgatom a szám, és olykor egy hangot sem adok ki. Az orvosok azt mondják, csak meg kell szoknom.

Jó lenne nagyvárosban élni, ott, ahol senki sem tudná, csak én, hogy nem hallok. Nem lennének ismerőseim, beszélgetnem sem kellene, ha mégis, akkor azt játszánám, hogy mindent értek, amit a másik mond. Úgysem figyelnének rám, mindenki rohanna.

De nem költözhetek Pestre. Pénzem sincs rá, a szüleim sem engednék, azt hiszik, hogy újra gyerek lettem, még gyerekebb, mint előtte. Nem vagyok Beethoven, egy kisvárosban, mint ez, mindennél nevetségesebb egy süket zongorista. Nem is játszottam, fel sem nyitottam a zongorát, évek óta, azóta. Azt mondják, a siketek is érzik a zenét, legalábbis ezzel biztattak előtte – én inkább paranoiásan kerülöm. Olyan szupermarketbe sem járok, ahol szól a rádió. Templomba se. Biztos, ami biztos. Lehet, hogy pont én nem érzem, de lehet, hogy csak nem hallom. Mindenképp elviselhetetlen.

Meghirdettem a zongorát az interneten. Nem érek, nem érhetek hozzá. Valaki majd csak megmutatja helyettem a vevőnek. Képet sem készítettem róla, én bizonyosan nem veszem le a fehér lepedőt, ami alá eltemettem. Abba a szobába be sem teszem a lábam.

A szüleim úgy vélik, unatkozom. Pedig nem. Figyelek. Figyelem, hogy változnak a napszakok, a hónapok, az évszakok. Mikor milyen virág bontja bimbóit, majd hervad el. Olykor ez csupán pár napba telik, máskor sokkal hosszabb idő, már nem is számolom, hány napja virágzik például a szomszéd Róza néni orchideája. De a legjobban az embereket szeretem figyelni, kár, hogy akkor ők is látnak, a füleimet nézik, mintha valamiből látható

SCHÄFFER ANETT (1992, Miskolc). Okleveles angoltanár és okleveles magyartanár. 2013-tól a Miskolci Egyetem közéleti és hallgatói magazinjánál, a MEGazinnál újságíró. A 2016-os Kortárs hangon nemzetközi irodalmi pályázaton írásával I. díjat és a Várad folyóirat különdíját nyerte el.

lenne a hirtelen jött süketségem. Sokkal többet tudok róluk most, hogy nem hallom, mit mondanak. Nem is kell figyelnem az ajkuk mozgását, mindent elmond, ahogy egymásra teszi Anna a két kezét, Lóri megrázza lányosan göndör fürtjeit, vagy ahogy Anya összeszorítja a fogát. Tudom, miért. Nem akarják elmondani nekem, ezt nem lehet bepötyögni a Jegyzetömb alkalmazásba, vagy leírni a Real Madrid-os füzetbe, amit mindig magamnál hordok. Kaptam már Real Madrid-os hűtőmágnest és pólót is miatta a szomszédoktól, nem tudják, hogy Barcelona-drukker vagyok.

Marcsi akkor érkezett, mikor kint ültem a pályaudvaron. Minden szerda délelőtt kint ülök. Figyelek. Rám mosolygott, és mondott is valamit. Nem értettem, túl gyorsan beszélt, a szavak csak úgy pördültek ki a szájából, de azért bólintottam. Minden férfi bólintott volna. Olyan gyönyörű volt, a színes sállal a nyakában, farmert és egy rózsaszín blúzt viselt. Barna haját folyton az arcába fújta a szél. Hamar rájöttem, mit szeretne, eltört a bőröndje, leejthette a szürke műanyag csodát. Vittem utána úgy, hogy ne boruljanak ki a szívecskés bugyik, a csipkés melltartók, a blúzok, a farmer sortok és a pörgős szoknyák. Néhány lépéssel mögöttem voltam, de tudtam, hogy folyton beszél, láttam mindig, mikor hátranézett, márpedig félpercenként hátranézett, talán félt, hogy elszaladok a bőrönddel, vagy csak pironkodott, hogy meglátom, nem csipkés tangákat hozott.

Pesten énekel musicalekben, már eljátszotta Rózát a *Rómeó és Júliában*, a Tollseprűt *A Szépség és a Szörnyetegben* és Carlottát *Az operaház fantomjában*. Régen mindig össze akart vele boronálni az apja, a régi zongoratanárom, mutogatta a képét, dicsekedett vele, de nekem csak egy lófogú, kócos libának tűnt. Sokkal szebb volt a fiatal hegedűtanárnő a zeneiskolában a selymes szőke hajával, szabályos arcvonásaival. Rég nem láttam. Amint elértük az autót, rá sem néztem, csak a kezébe adtam a bőröndöt, és otthagytam. Lehet, hogy utánam szólt, van néha előnye is a süketségnek, csak azt tudom, amit látok.

Két nap múlva megjelent, a nevetséges mesefigurás pólójában és farmer sortban. Ha kertés házunk lenne, akkor elrejtőzhetnék, de itt a panelrengésben, ezen a rozoga padon mindenki megtalál. Már nem tűnt annyira szépnek. De azért vonzott a mosolya. Túl gondtalan volt. Marcsi, mondta. Tudom. Megint csak ontotta magából a szavakat. Apám azt mondta... siket lettél... mint Beethoven... játszol még? Hogyne. Fel is lépek. Tényleg? Ez nem ilyen egyszerű. Sikeres lehetnél, különleges, úgy, mint... egzotikus... esetleg le is vágatná a füled... Van Gogh.

Hogyne, a szemem is kiszúrom. Ha egy pillanatra abbahagyta volna a mosolygást, elmentem volna. Hogy tudott beszéd közben is mosolyogni? Én most végeztem... tudod, abban a kicsi színitanodában... musicalszínészként... A vizsgaelőadásokat imádtam... de Christine Daaé akartam lenni... Jobb lett volna a Színművészeti, de oda csak protekcióval vesznek fel. Játszanál nekem? Nem. Később sem? Nem. Pedig biztosan elnyernéd megint azt a külföldi ösztöndíjat.

Elnyertem az ösztöndíjat? Nem, dehogynem, olvastam le anyám szájáról, tudtam, hogy hazudik.

Következő nap megint megjelent a padnál. Most virágos, mélyen dekolált ruha volt rajta, csábítani akart vagy kérkedni? Biztosan most is csodásan játszol, hallottalak, mikor még gimnazista voltam, gyönyörű volt, írta a füzetembe. Nem beszélt, biztosan rájött, hogy a hadarását nem tudom leolvasni. Pedig mindent láttam, amit kellett. Már nem játszom, írtam. Akkor mit csinálsz? Ezt. Mit? Figyelek. Élek. Ez nem élet. Dehogynem, az én életem. Ez csak gyerekes duzzogás. Játssz nekem. Miért lenne az jó? Megint elnyernéd az ösztöndíjat, énekelhetnék veled. Miért? Hogy híresek legyünk. Én nem akarok híres lenni, te pedig színésznő vagy. Musicalsínésznő. Akkor keress egy musicalszerepet, engem pedig hagyj békén. Nem hagylak, tetszel. Hazudsz.

Egyik nap anyám beengedte hozzánk. Elmondta neki az apja, hogy hol lakunk, ő pedig bement anyámék hálószobájába, és kicsomagolta a zongorát. Játzott rajta, mikor bementem.

Tudtam, hogy valaki játszik rajta apám ráncaiból és anyám reménykedő tekintetéből. Gyűlöltem. De nem temethettem el újra. Kottákat hozott, Csajkovszkijt, a kedvencemet, és persze musicaldalokat, mi mást. És boldog mosollyal játszott a zongorámon. Játssz nekem, írta rá díszes betűkkel egy sárga kartonlapra. Miért? Nem értem. Miért? – kiáltottam. Aztán játszottam, mert nem volt más választásom. Túlságosan szerettem. Elkezdtem játszani *A hattyúk tavát*, és minden újra ugyanolyan lett, már ezerszer lejátszottam, ismertem, hallottam újra, a fejemben, mint akkor, mikor az ösztöndíjbizottságnak játszottam.

A felénél mutogatta, hogy inkább *Az operaház fantomját*, *Csak ennyit kérek én*. Tudtam, hogy rosszul énekel, a manírjaiból. Utálom, ha kihasznál. Félreütöttem a billentyűket. Azóta nem láttam.